

vel prioriteret i Eiendommen, men den hviler dog principielt paa ham selv. (Bjeseen: Det staar der udtrykkeligt!). Deri har det ærede Medlem ikke Ret; der staar i § 2: „Hans samlede Skatteindtægt, beregnet i Overensstemmelse med de i Lov af 19de Februar 1863 §§ 8, 9 og 10 angivne Negler“ — det hører nu ikke med her. Her i Kjøbenhavn kan man ikke komme til noget Saadant, der vil den Gjæld, som hviler paa en fast Eiendom, selv om den principielt hviler paa Personen, ikke komme i Betragtning som en paa den faste Eiendom hvilende Byrde, men derimod som Noget, der hviler paa hans hele Indkomst, og som fradrages hans hele Indkomst. Naar en Mand har Indtægt af en fast Eiendom, da fradrages Renten af Prioritetsgjælden i hans Skatteindtægt, videre tager man ikke Hensyn dertil. I en anden Kommune skal man ansætte hans Indtægt — staar der — i Overensstemmelse med Lov af 19de Februar 1863. Hvorledes ere disse Negler? De ere saaledes, at man skal udfinde som Skatteobjekt den rene Indkomst, han har, og som fremkommer ved Fradrag af de Udgifter, som hvile paa ham f. Ex. i Skikkelse af Renter af Gjæld og andet Saadant. Nu kan det jo meget vel være saaledes — hvad allerede den høitærede Minister har omtalt —, at en Mand i en anden Kommune har en Indtægt af 2,000 Kr. af en fast Eiendom, men at man i selve den Kommune, hvor han er, ikke, paa Grund af den store Gjæld, som han har, ser sig istand til at ansætte hans Skatteindtægt til mere end 200 Kr., men i saa Tilfælde vil Resultatet jo blive det, at den anden Kommune kommer til at tage det Hele, uagtet det kun er en enkelt af hans maaste mange Eiendomme og Forretninger, som ligge i den anden Kommune. (En Stemme: Jo Krediebele). Jo Krediebele, — ja, lad gaa, men er det da ikke en stor Del? Kan man maaste i sin Opholdskommune have mange andre faste Eiendomme, som give ham en stor Indtægt; men Ulykken er blot den, at han tillige har en saa overmaade stor Gjæld, hvis Forrentning tager hele eller omtrent hele Indtægten, eller han kan have en Forretning, som i et enkelt Aar giver ham et stort Tab, og saa skal Opholdskommunen finde sig i, fordi han har en enkelt Eiendom der, som i og for sig giver et Overskud ud over Pantegjælden, at afgive den største Del af Skatten til den anden Kommune. Dette hviler jo paa den Urimelighed, at man saaledes i den ene Kommune tager Hensyn til hans Indtægt blot med Fradrag af den Gjæld, der udelukkende hviler paa hans faste Eiendomme, medens den anden Kommune skal tage Hensyn til hans øvrige Gjæld, hans Tab i Forretningen o. f. v. Det vil ogsaa stille sig meget mærkeligt, naar en Mand beklæder et Embede eller en Bestilling. Den Vedkommende har et Embede eller en Bestilling, som giver ham 2,000 Kr. om Aaret, i en anden

Kommune; i hans Opholdskommune ser man sig ikke istand til at sætte ham i Stat af mere end f. Ex. 1000 Kr., fordi han uheldigvis er i saa stor Gjæld, at han maa bruge en stor Del af den Indtægt, han har, til at forrente sin Gjæld med; den anden Kommune faar altsaa Krav paa Stat af meget Mere end det, som selve Opholdskommunen kan sætte hans Skatteindtægt til. Det er allerede en væsentlig Ulempe; men endnu værre bliver det derved, at det viser sig, naar det kommer til Stykket, og det er egentlig Hovedsagen, at den Indtægtsansættelse, der sker i Opholdskommunen, ikke er en Indtægtsansættelse, der er alvorlig ment som et Grundlag for hans Skatteansættelse, men at det alene er en Indtægtsansættelse til Brug ved denne Opgjørelse. Den høitærede Minister saavel som flere andre Talere have alle-rede paavist, hvor lidet rimeligt det er, at man saaledes lader afgjøre ved en Ansættelse efter Formue og Leilighed, der væsentlig er baseret paa den ene Kommunes Fornødenheder, hvilket Bidrag der skal afgives til den anden Kommune, navnlig saaledes som det er blevet paavist af den høitærede Indenrigsminister, i Forhold til Opholdskommunen. Det er ligeledes af det ærede Medlem fra Aalborg (S. Steffensen) blevet paa-vist, i hvilken Grad man ved en saadan Fordeling kommer til Præjudicering, navnlig af Kjøbstæderne. Men jeg vil betragte det fra en tredie Side, nemlig fra den ulykkelige Skatteydere Side, thi for ham, tror jeg, det bliver det Værste. Jeg tror, det er et faldt Saab, som den ærede Ordsfører for Forlagsstillerne nærede, at man ad denne Vej vilde kunne undgaa Plyndring af Skatte-yderne. Jeg tror, at den Kommune, hvor han har sit Ophold, og hvor han beskattes efter For-mue og Leilighed, nok vil vide ved Ansættelsen af den fortreffelige Formue- og Leilighedsstat at revanchere sig for det, den kommer til at afgive til den anden Kommune, ikke paa denne Kom-munes Beforsning, thi det kan den ikke, men der er En, den kan revanchere sig paa, og det er Skatteyderen. Det kan den fortræffelig gjøre, og jeg ser ikke Andet end, at den er nødt dertil, thi den skal ansætte Formue- og Leilighedsstaten efter sine egne Fornødenheder, og naar den skal aflevere en Del af, hvad den f. Ex. i Kjøbenhavn skal have hos Manden, til en anden Kommune, bliver den nødt til at hjælpe derpaa ved at gjøre Formue- og Leilighedsstaten saa meget større. Det bliver altsaa en overmaade simpel og bekvem Maade at afgjøre Sagen paa, at der er blevet sat en Indtægt op i Forveien. Den ærede Ords-fører vil maaste henvise til, at de selv have skullet gjøre en Indtægtsansættelse af ham, og den kunne de ikke komme fra; men det har Intet at betyde, da de ingen Indtægtsansættelse have for de Andre i Kommunen, — paa Landet vel at mærke, ikke i Kjøbstæderne —, saa at der ingen Leilighed vil være til at kontrollere, om de have gjort en